



ת"פ 37001/08/21 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות לכיש נגד פלוני - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

10 דצמבר 2023

ת"פ 37001-08-21 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כב' השופטת הבכירה נגה שמואלי-מאייר

המאשימה

מדינת ישראל - שלוחת תביעות לכיש
ע"י מר יצחק שרביט, מתמחה - נוכח
נגד

הנאשם

פלוני - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד יורם סגי-זקס - נוכח

גזר דין (ללא הרשעה)

א. רקע עובדתי

1. על פי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום הנאשם ומ' (להלן: "המתלוננת"), היו בני זוג ומצויים בהליך פרידה, ולהם ילדה משותפת.
2. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 08.02.2021 בבית משפט השלום בקריית גת, הורתה כב' השו' פ' כהן (להלן: "השופטת"), במסגרת ה"ט 17092-02-21 על צו האוסר על הנאשם להיכנס לדירת מגורי המתלוננת או להימצא במרחק הנופל מ- 250 מטרים ממנה; ליצור קשר עם המתלוננת או להטרידה בכל דרך ובכל מקום; להתקרב או להימצא במרחק הנופל מ- 250 מטרים מהמתלוננת (להלן: "הצו").
3. ביום 11.02.2021 בדיון שנערך לפני השופטת, ושבנו נכח הנאשם, האריכה השופטת את תוקף הצו למשך שלושה חודשים מיום הינתנו.
4. ביום 12.03.2021 בסמוך לשעה 10:58, הגיעה המתלוננת ל"מינימרקט שלום" ברח' שדרות לכיש בקריית גת (להלן: "המקום") ופגשה בנאשם.
5. באותן נסיבות עבר הנאשם ליד המתלוננת ואמר לה: "תשרפי בגיהנום".
6. מיד ובסמוך לכך, יצאה המתלוננת מהמקום ונכנסה לחנות הצמודה "פיצה רומא" וכשיצאה מהמקום היא החלה בהליכה רגלית לכיוון היציאה הצפונית מהעיר קריית גת, תוך שהנאשם דולק אחריה ומכנה אותה בשם "שרמוטה", ותוך שהוא מצוי במרחק של כ-60 מטרים מאחוריה.
7. באותן הנסיבות הזמינה המתלוננת משטרה, ושטר הגיע למקום.

8. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הנאשם לא הורשע ונקבע כי הלה ביצע עבירה של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

9. הצדדים הגיעו להסכמות, לפיהן הנאשם יודה במיוחס לו בכתב האישום, לא יורשע ויישלח לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו שיבחן לבקשת ההגנה את שאלת ההימנעות מהרשעה. עוד הוסכם כי הצדדים ישובו להידבר ביניהם לאחר קבלת תסקיר.

10. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים, ובסופם המליץ שירות המבחן לבכר בעניינו את שיקולי השיקום, להימנע מהרשעתו ולהשית עליו ענישה בדמות צו מבחן למשך שנה והצהרה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה. בגופם של התסקירים, עומד שירות המבחן, בין היתר, על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, יחסו לעבירה ועל הטיפול שבו הלה משולב, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתיחס בהמשך.

ב. טעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

11. המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. כמו כן, סברה המאשימה כי עניינו של הנאשם אינו מצדיק את ביטול ההרשעה משהנאשם לא הוכיח כי יכול ותגרם לו פגיעה קונקרטיית בתעסוקתו כתוצאה מהרשעתו בדין. בסופו של יום, ובשים לב מחד גיסא, להיותו של הנאשם חף מהרשעות קודמות, להודאתו במיוחס לו ולהליך הטיפולי שהלה עבר ומאידך גיסא, לכך שלא קיימים בעניינו של הנאשם שיקולים מובהקים המצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם בשל שיקומי שיקום - עתרה המאשימה למקם את עונשו של הנשם ברף התחתון של המתחם ולהורות על הרשעת הנאשם ולהשית עליו ענישה בדמות מאסר מותנה, קנס, הצהרה על התחייבות ופיצוי למתלוננת.

12. מנגד, ההגנה לא חלקה על מתחם העונש ההולם שלו עתרה המאשימה ומיקדה את טענותיה בשאלת ההימנעות מהרשעה. בעניין זה, הטעימה ההגנה כי הרשעה בתיק עלולה לפגוע בהמשך קידומו של הנאשם בהיבט התעסוקתי והלימודי. בהמשך לכך נטען כי נסיבות ביצוע העבירה שאינן מצויות ברף חומרה גבוה ונסיבותיו האישיות של הנאשם ובכלל זה גילו הצעיר באופן יחסי, היותו חף מהרשעות קודמות כמו גם שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן בהליך הטיפולי, כמו גם עמדת המתלוננת - מטעים את הכף לעבר הימנעות מהרשעה והשתת הענישה שהומלצה ע"י שירות המבחן.

13. הנאשם אשר ניצל את 'זכות המילה האחרונה' הביע חרטה וקיבל אחריות על מעשיו, ובסופו של יום ביקש כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש על מנת שלא לפגוע בסיכויי התפתחותו המקצועית כנהג אוטובוס ובהמשך בתחום האקדמי.

דין והכרעה

14. מאחר שאין חולק על כך שכלל מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם את המעשים, ולאחר מכן אבחן אם יש מקום לסטות לקולה מהמתחם האמור או שמא יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך גדריו (על אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

15. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
16. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם בכל הנוגע לעבירת הפרת הצו הינו, שמירה על שלטון החוק באמצעות כיבוד צווים שיפוטיים. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בע"פ (מחוזי ת"א) 70250/03 **באן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (03.06.2004) שם נקבע כי "**הערך המוגן במקרה זה הוא כיבוד צווים והוראות שניתנו על-ידי בית המשפט. שלטון החוק, מותנה בכך שצווים של בית המשפט יקוימו. מדינה דמוקרטית נשענת על שלטון החוק ואינה יכולה על כן לזלזל בצווים אלה.**"
17. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח אופיו של מעשה ההפרה - סבורתני כי במקרה הנדון מצויה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים ברף שאיננו נמוך כלל ועיקר אך איננו גבוה באופן מיוחד.**
18. וביתר פירוט ובמסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, הרי שנתתי את דעתי לאופיו של מעשה הפרת הצו, עת הנאשם עבר ליד המתלוננת וקילל אותה באומרו לה שתישרף בגיהנום. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם שבמוקד סעיף 4 לכתב האישום לא קדם תכנון מוקדם, עת הלה **נתקל באקראי** במתלוננת בסופרמרקט השכונתי הרי שעדיין, למעשים אלו לא קדמו כל התגרות או קנטור מצדה של המתלוננת ואת זאת כמובן, יש לשקול לחומרה. עוד ולחומרה ייאמר כי את מעשה ההפרה המתואר בסעיף 5 לכתב האישום, לפיו הנאשם דלק אחר המתלוננת כשהיא החלה בהליכה רגלית לכיוון היציאה הצפונית מקריית גת כשהוא נמצא במרחק של 60 מטרים ממנה, ואף כינה את המתלוננת בשם הגנאי "שרמוטה", ביצע הנאשם במחשבה תחילה, תוך שהוא מפר ברגל גסה את הצו שניתן כנגדו ובעודו מוכיח כי הוראות שיפוטיות אינן נר לרגליו.
19. עוד ובהמשך לדברים אחרונים אלו, בית המשפט שוקל את העובדה כי למתלוננת לא נגרם נזק פיזי אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, וכבר היו דברים מעולם. זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מכך שיש במעשיו של הנאשם ממד של השפלה וביזוי ובנקל ניתן לשער שהנאשם אף גרם למתלוננת תחושות של בושה ועוגמת נפש.
20. אשר **לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, הרי שמכתב האישום, מתסקירי שירות המבחן ומטיעוני ההגנה לעונש עולה כי הנאשם והמתלוננת היו מצויים בהליך פרידה ממושך שהתאפיין ברמות מתח גבוהות ושבמהלכו המתלוננת נהגה כלפיו באלימות פיזית קשה. לדברי הנאשם העבירה בוצעה על ידו על רקע הצפה רגשית וכעס נוכח משבר הפרידה ביניהם וכי לא הייתה לו כל כוונה לעקוב אחר המתלוננת או להפר את הצו אלא שהוא נפגש במתלוננת באקראי. ברי כי אין בכך להצדיק במאומה את מעשיו של הנאשם כלפי המתלוננת. לצד האמור, יש לשקול לקולה את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלווה להם (כאמור זה מכבר) תכנון מוקדם. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות והפרות הצווים השיפוטיים כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.

21. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, ייאמר כי מטבע הדברים, לא ניתן למצוא בפסיקה מקרה שהינו זהה בדיוק למקרה שנדון לפניי. שכן, גם כשמעיינים בפסקי הדין שבהם נדונו מעשי הפרות צווים שנועדו להגנה בעיקר כלפי בני משפחה, לעולם יש שוני במספר העבירות שבוצעו, במשך הזמן שעל פניו הן נפרשו, בחומרת ההפרה, בשאלה האם נלוו למעשים עבירות נוספות, וכיוצא באלה. והרי שבכל הפרמטרים שצוינו לעיל, יש כדי להשליך ולהשפיע על מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה. ועדיין, ייאמר ולו על דרך ההיקש, כי במקרים דומים למקרה המונח לפתחי, הושתו על הנאשמים השונים עונשים הנעים על פני מנעד רחב - החל מענישה צופה פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו, עובר בעונשי מאסר למשך כמה חודשים לריצוי בעבודות שירות, וכלה בעונשי מאסר ארוכים יותר, שבשים לב לאורכם אינם ניתנים לריצוי בעבודות שירות.

22. כאמור זה עתה, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות והכאה על חטא; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה.

23. כדוגמא למנעד הענישה הרחב שלעיל, ראו למשל, ע"פ (ב"ש) 51725-12-18 **חוטבלי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.05.2019); ת"פ (שלום קריות) 49378-11-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (04.04.2023); ע"פ (מחוזי ב"ש) 51725-12-18 **חוטבלי נ' מדינת ישראל** (29.05.2019); ת"פ (שלום קריות) 52672-05-22 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (07.02.2023); רע"פ 2099/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (25.04.2021); ת"פ (שלום רח') 24867-07-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (14.9.2020); ת"פ (שלום רמ') 22982-11-20 **מדינת ישראל נ' שימחייב** [פורסם בנבו] (09.02.2021); ות"פ (שלום נת') 49773-05-19 **מדינת ישראל נ' שמעון לוי** [פורסם בנבו] (06.07.2021).

24. ויודגש, כי נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולה או לחומרה מהמנעד שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (25.06.2013)).

25. כללם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, **הריני לקבוע כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם על מתחם העונש הראוי במקרה הנדון לנוע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשים מאסר (שיכול וירוצו בעבודות שירות).**

ד. שאלת ההימנעות מהרשעה והעונש שיש להשית על הנאשם

26. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, שבהם קיים יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014)). זאת ועוד, בפסיקה

המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו, ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**" או "**פרשת כתב**"); ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996); וע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000)). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שאלו פורטו ב**פרשת כתב** (בפסק דינו של כב' השופט ש' לוי) ובע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

27. **לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בענייניו של הנאשם, מצאתי, לא בלי התלבטות, כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת הלכת כתב כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו, ואנמק.**

28. מהמסמך שהוצג לעיוני מטעם ההגנה בשלב הראיות לעונש (נ/1) ומהאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 15.11.2023, עולה כי **בקשתו של הנאשם לקבלת רישיון נהיגה לרכב ציבורי נדחתה בשל ההליכים שנוקטו נגדו בתיק שלפניו לאחר עיון הגורמים הרשמיים ברישומי הפלילי והתעבורתי של הנאשם**. בהמשך לאלו, הוטעם ע"י ההגנה כי ככל שהנאשם יורשע בדינו אזי הוא לא יוכל לשמש כנהג רכב ציבורי הדורש ר"פ חף מהרשעות קודמות, ומשכך יש להימנע מהרשעתו של הנאשם על מנת שלא לפגוע בסיכויי התקדמותו המקצועית. עוד נטען כי הנאשם שואף בהמשך דרכו ללמוד משפטים כשהרשעה תפגע בסיכויי שילובו בתחום האקדמי.

29. באשר לשאיפותיו של הנאשם להוציא רישיון לנהיגה באוטובוס, **ראשית ייאמר**, כי אין במסמך האמור כדי להעיד כי הנאשם החל באופן ממשי בהליך להוצאת רישיון לנהיגה ברכב ציבורי וכל שנרשם במסמך כי הנאשם אינו עומד בתנאי הסף לצורך קבלת הרישיון בשל כך שמתנהל כנגדו הליך פלילי. צא ולמד, כי לא נרשם במסמך כי בהסתיים ההליך הפלילי בהרשעה, הלה יהיה מנוע מלעתור פעם נוספת להוצאת הרישיון.

30. יתרה מכך, בסעיף 15ב(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, שכותרתו **תנאים למתן תעודה או לחידושה**, נקבע סמכותה של הרשות לבחון בקשה לחידוש רישיון או מתן תעודה לאחר הרשעה של נאשם בפלילים וזה לשונה:

15ב. **מקום שתקנה מתקנות אלה מתנה מתן תעודה מאת רשות שהוסמכה לכך (להלן בתקנה זו - הרשות) או חידושה, רשאית היא שלא לתתה למבקש התעודה (להלן - המבקש), להתלותה או שלא לחדשה אם -**

(1) יש לגבי המבקש רישום במרשם הפלילי שלהרשעה, בעבירה שלדעת הרשות יש בה כדי למנוע מתן תעודה או חידושה, אלא אם כן חלפו שבע שנים מתום ריצוי העונש על העבירה האמורה או מיום מתן גזר הדין - אם היה העונש מאסר על תנאי או פסילה על תנאי, או מיום תשלום הקנס אם היה העונש קנס; (ההדגשה שלי - נ.ש.מ.).

יוצא אפוא, שלפי לשון החוק, הרשעה כשלעצמה אינה מהווה חסם מוחלט מפני קבלת הרישיון והדבר נתון לשיקול דעת הגורמים המוסמכים, בשים לב למהותה, לחומרתה ולנסיבותיה של העבירה. נראה אם כן, כי בשלב זה המדובר לכל היותר בפגיעה ערטילאית ואפשרית בעתידו של הנאשם, בוודאי שלא ניתן לומר שהוכח כי הפגיעה בתעסוקתו תהא **ממשית** (ראו לעניין זה, עפ"ג (חי') 33805-09-20 **סועאד נ' מדינת ישראל** (24.12.2020); רע"פ 3224/19 **אביב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.05.2019); רע"פ 1240/19 **לוי נ' מדינת ישראל** [פורסם

בנבו] (24.03.2019); רע"פ 1947/22 קבהא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.03.2022); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.10.2018); ות"פ 923/19 פלונית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (02.04.2019).

בהמשך לאלו, ובכל הנוגע לשאיפותיו האקדמיות, הרי שהנאשם לא הציג ולו בדל ראיה שהיא בה כדי לתמוך בטענתו.

31. על פניו, בשלב זה היה על בית המשפט לעצור הילוכו ולקבוע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו. ואולם, וכידוע, פרמטר זה שעניינו, הוכחת נזק קונקרטי, אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה. וכאן אפנה לאותה "מקבילית כוחות" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטי לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 מדינת ישראל נ' פנש ואח' [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (14.06.2016); וכן ראו והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השו' ע' גרוסקופף בע"פ ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.02.2012), כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון בהלכת כתב בשעה שיוכח כי לנאשם תגרם פגיעה חמורה וברורה מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית.

32. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלות את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטי בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטי בתעסוקתם) למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית.

33. ברוח הדברים האמורים ראו והשוו, "החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות", ד"ר שי וזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), וכן- ע"פ 8173/18 באיחוד דיון עם ע"פ 8242/18 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (06.06.2019), שם בית המשפט העליון הורה על ביטול הרשעת הנאשמים בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי וזאת לאור התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינם של הנאשמים).

34. בכל הנוגע לשאלת ההרשעה, כאן מצאתי להעיר, כי עינתי בפסיקה (עפ"ג 41593-10-22 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' אל חמיד [פורסם בנבו] (23.03.2023)) שהוצגה לעיוני על ידי המאשימה, תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. שם בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על ביטול הרשעתו של הנאשם שהואשם בעבירה של החזקת אגרופן שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תוך שנקבע כי לא היה מקום להורות על ביטול ההרשעה בעבירה חמורה כגון דא ועת הנאשם הביע את שאיפתו לקבלת רישיון נהיגה ציבורי לראשונה במסגרת ההליך הפלילי, כשמעבר להבעת המשאלה הלה לא הציג ולו בדל ראיה התומכת בבקשתו. וכל זאת בשונה מענייניו.

35. בהתאם לכל האמור לעיל, השתכנעתי כי בעניינו של הנאשם קיימת הצטברות של נסיבות ייחודיות וחריגות, אשר יהיה בהן כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות מהרשעתו הגם שלא עלה בידו להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומה של פגיעה ממשית וקונקרטי שעלולה להיגרם, במקרה שיורשע בדיון.

36. כך, בראש ובראשונה, נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם, הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. כזכור, הנאשם

ביצע את העבירה עת היה בן 28 בלבד. כיום הנאשם בן 30, ולא מן הנמנע לסבור שהוא משתייך לקבוצת "הבגירים צעירים". ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, כדבריו של כב' השו' א' רובינשטיין בע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.05.2014), גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (כן ראו השיקולים שפורטו לעניין שאלת ההרשעה, שבהם גילו של הנאשם, בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, נד(3) 685 (2000), אשר צוטט קודם לכן).

37. כיום, על אף הקשיים בחייו, הנאשם לא מרים ידיים, עובד במקום עבודה מסודר ואף מבקש להתקדם בעבודה, לשמש כנהג אוטובוס, ולצעוד לעבר חיים נורמטיביים. קבלת התזה של המאשימה במקרה זה, תביא בהכרח למצב שבו כל אדם צעיר שטרם הספיק לטעת שורשים כדבעי בשוק העבודה והתעסוקה, לא יוכל לקבל הזדמנות שווה לזו שמקבל אדם מבוגר שבמסגרתה בית המשפט ישקול להימנע מהרשעתו. למעשה, גילו הצעיר של מאן דהוא, בעקיפין, עלול לסתום את הגולל על סיכוייו לא להיות מורשע בדינו לאחר שנמצא אשם. לדידי, מצב כזה אינו ראוי ואינו הוגן.

38. ויודגש מיד, אין בדבריי אלו כדי לקבוע כי בעניינם של נאשמים "בגירים צעירים" אין מקום לדרוש עוד הוכחת התקיימותו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם כתוצאה מהרשעתם בדין. ככלל, מקום שבו לא הוכח התקיימותו של התנאי האמור, לא יהיה מנוס מהרשעתו של הנאשם - הגם אם מדובר בנאשם "בגיר צעיר". אלא שבמקרים חריגים, בהם קיים **צבר של נסיבות חריגות וייחודיות**, ובהתקיים כל יתר התנאים הנדרשים, ניתן יהיה להסתפק בהוכחת קיומו של נזק עתידי פוטנציאלי (להבדיל מנזק עתידי קונקרטי), שעלול להיגרם כתוצאה מהרשעתו של הנאשם. במקרה הנדון, כאמור, אני סבורה כי מתקיימת אותה הצטברות של נסיבות חריגות.

39. **שנית**, חלק ניכר ממסקנותי, לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על האמור **בתסקירי שירות המבחן** ולהתרשמותי, לפיה הרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

40. כך, כעולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 20.11.2022 העריך שירות המבחן כי מן הנאשם **נשקף סיכון מסוים** להישנות התנהגות אלימה בזוגיות. לצד זאת העריך השירות כי שילובו של הנאשם בטיפול קבוצתי בתחום האלימות הזוגית יכול להוות מענה הולם לרמת הסיכון המוערכת. להערכתו זו הגיע השירות תוך שהביא בין מכלול שיקוליו את היותו של הנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, בעל יכולות ורבליות וקוגניטיביות תקינות, המבטא שאיפות לניהול אורח חיים תקין ויציב באמצעות תעסוקה סדירה ולימודי השכלה גבוהה; הצער והחרטה שהביע הנאשם על מעשיו והאחריות שנטל על ביצוע העבירה; המוטיבציה שהביע הנאשם לעבור תהליך שיקום באמצעות טיפול אשר יסייע בעדו ברכישת כלים להתנהלות מקדמת בשעת כעס ומשבר בזוגיות; והיותם של ההליכים המשפטיים גורם מרתיע ומחדד גבולות עבור הנאשם.

41. לצד אלה לא נעלם מעיני שירות המבחן הטכניקות שרכש הנאשם בבית הוריו שאינן אדפטיביות להתמודדות בשעת כעס ומשבר; הדינאמיקה המורכבת במערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת שהתאפיינה בסערת רגשות, תנודות במצבי הרוח מצדה ובדפוסים אלימים מצד שני בני הזוג; הקושי של הנאשם להשלים עם משבר הפרידה; התקופה הדכאונית שבה היה נתון הנאשם לאחר משבר הפרידה מהמתלוננת עד כדי ניתוק הקשר עם בתו; ודפוס התלות המוגברים שבהם אוחז הנאשם.

42. בסופו של תסקיר זה ולאור התרשמות השירות מהנאשם כבעל מאפיינים נורמטיביים ברובם; ושיתוף הפעולה של הנאשם עם השירות לצד הבעת מוטיבציה להשתלב בטיפול ייעודי בתחום האלימות הזוגית - המליץ שירות המבחן

על הענישה שפורטה בראשית הדברים. עוד המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם לאור גילו הצעיר; השאיפות שאותן מביע הנאשם לרכישת השכלה גבוהה והרחבת התחום התעסוקתי בחייו גם לאפיקים נוספים; האחריות שלוקח הנאשם על מעשיו והצער שהוא מביע על ביצועם; הרצון שמביע הנאשם להשלב בטיפול בתחום האלימות; ובכדי שהרשעה לא תהווה לו לרועץ ותוסיף פגיעה בדימויו העצמי.

43. כך, כעולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 14.02.2023, במהלך תקופת הדחייה התקבל בשירות המבחן מידע מהעובד הסוציאלי מהמרכז למניעת אלימות במשפחה כי הנאשם הפסיק לשתף עמו פעולה מאחר ולדבריו החל לעבוד. עוד עדכן השירות כי הנאשם לא התייצב לפגישה אליה זומן וכי לא ניתן היה לקבוע עמו פגישות נוספות, שכן לדבריו הוא החל לעבוד ולא יוכל להתחייב לטיפול בד בבד עם שעות עבודתו. עוד עדכן השירות כי הנאשם מסר כי הוא סבור שמשבר הגירושין מצוי מאחוריו ועל כן הוא איננו זקוק לטיפול ושיחות תומכות בעת הזו. בסופו של התסקיר מצוין שירות המבחן כי התחזקה התרשמותו מנזקקות טיפולית הקיימת במצבו של הנאשם בפרט נוכח קשייו לשמר יציבות תעסוקתית בעת האחרונה וקשייו בייצוב הקשר עם בתו הקטינה. בנסיבות אלו, חזר בו השירות מהמלצתו הקודמת ולא בא בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם.

44. כך, כעולה מתסקירו של שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 27.06.2023, עדכן שירות המבחן כי במהלך תקופת הדחייה הנאשם השתלב בקבוצה ייעודית סגורה שנועדה לגברים במרכז למניעת אלימות במשפחה בקריית גת החל מיום 01.06.2023, תוך שהלה מגיע בקביעות למפגשים הקבוצתיים (עתידים להתקיים 16 מפגשים). מהמידע שקיבל שירות המבחן מהעובדת הסוציאלית מנחת הקבוצה, במפגש הראשון הנאשם היה שקט מאוד ובמפגש השני הנאשם שיתף מעט על אודות קורותיו, וכי מדובר בשלב ראשוני והשתתפותו של הנאשם מותאמת לכך.

45. בסופו של תסקיר, שב שירות המבחן והמליץ על הענישה שפורטה בראשית הדברים, כשלהמלצתו זו הגיע השירות תוך שהביא בין מכלול שיקוליו את היותו של הנאשם בעל מאפיינים נורמטיביים ברובם; שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן לצד השתתפותו בקבוצה טיפולית ייעודית לגברים בתחום מניעת אלימות במשפחה; **ואת עמדת נפגעת העבירה שהדגישה את חשיבות שילובו של הנאשם בטיפול**. שירות המבחן אף שב והמליץ להימנע מלהרשיע את הנאשם בשל גילו הצעיר; השאיפות שמביע הנאשם לרכישת השכלה גבוהה והרחבת התחום התעסוקתי בחייו גם לאפיקים נוספים; האחריות והצער שהלה מביע על ביצוע העבירה; וכדי שהרשעה לא תהווה לו לרועץ ותוסיף פגיעה בדימויו העצמי.

46. וכך, כעולה מתסקירו הנוסף של שירות המבחן מיום 15.11.2023 (שבו שירות המבחן התבקש להתייחס לבקשת הנאשם לקבלת רישיון לרכב ציבורי), עדכן שירות המבחן כי **במהלך חודש אוגוסט סיים הנאשם את השתתפותו בסדנה לשליטה בכעסים במרכז למניעת אלימות בקריית גת**. בהמשך לכך נמסר מהעובדת הסוציאלית שהנחתה את הקבוצה בת 16 המפגשים (שבה התוודעו המשתתפים לסוגי האלימות השונים; לטכניקות לוויסות כעסים; "שפת האני"; מעגל הכעס והשליטה, ועוד), כי הנאשם לקח חלק דומיננטי בקבוצה, תוך שהקבוצה היוותה עבורו מקור לשייכות, הכלה והבנה. עוד עדכן שירות המבחן כי הנאשם מסר כי הוא החל לעבוד לאחרונה בעבודה חדשה בתחום המשלוחים בחברת לוגיסטיקה, וכי הוא שבע רצון מעבודתו. בסופו של תסקיר שב שירות המבחן על המלצתו העונשית, כפי שפורטה בראשית הדברים.

47. יוצא אפוא, כי הנאשם אכן עורך ניסיונות כנים ואמתיים להשתקם בהתאם ליכולותיו, משתף פעולה עם שירות המבחן ומצוי בעיצומו של הליך שיקום. אכן לא נעלם מעיניי כי השתתפותו של הנאשם בטיפול מעידה על "ניצני שיקום" בלבד (כנלמד מהמלצתו העונשית של שירות המבחן, לפיה יש מקום להשית על הנאשם צו מבחן למשך שנה על מנת שישלים את הטיפול במסגרת הקבוצה ביחידה למניעת אלימות במשפחה בקריית גת ובהמשך השירות

ינסה לשלבו בקבוצה ייעודית בשירות המבחן לגברים שנהגו באלימות זוגית), וכי עודנה ארוכה הדרך עד לשיקומו המלא. ואולם לא ניתן להתעלם מכברת הדרך הטיפולית כבת יותר מחצי שנה שאותה עשה הנאשם, תוך שהוא משתף פעולה באופן מלא עם הגורמים הטיפולים. מה עוד, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן** [פורסם בנבו] (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.11.2013)).

48. לא יהיה זה מיותר להוסיף, כי אף מעבר לאמור בתסקירי שירות המבחן, הרי שאף אני התרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם ומדבריו בשלב הטיעונים לעונש ושוכנעתי כי כיום עומד לפניי נאשם אשר מבקש לחזור ולנהל אורח חיים נורמטיבי, מביע מוטיבציה כנה ואמתית לצלוח את ההליך הטיפולי ולקיים אורח חיים נורמטיבי, וכי הוא משקיע בכך מאמצים רבים. כך שבשלב זה ניתן לומר, לכל הפחות, כי הנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד וכי יש בכך כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש אשר קבעתי בעניינו. על חשיבותם של שיקולי השיקום ועל יכולתם לגבור על שיקולים של הרתעה וגמול, ראו למשל, רע"פ 262/14 **נאשף נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.01.2014).

49. לדידי, הליך שיקום מוצלח זה אף מקבל משנה תוקף עת עסקינן בנאשם אשר ביצע עבירת הפרת צו הגנה כנגד המתלוננת (שעמה היה מצוי בהליכי פרידה במועד הרלוונטי לכתב האישום), ולא כל שכן מקום שבו הוא והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, בשל גידול בתם המשותפת ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאין את הגורמים אשר היוו זָכָז להתפרצות התנהגותו האלימה. יפים לעניין זה בשינויים המחויבים דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.09.2006): ".... ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ].".

50. **שלישית**, וברוח זו מצאתי ליתן משקל **למצבה של המתלוננת** (כפי שעלה משיחה שקיים שירות המבחן עם העובדת הסוציאלית המטפלת במשפחה מהמחלקה לשירותים חברתיים) כשמחמת צנעת הפרט אמנע מפירוש הדברים. עוד מצאתי ליתן משקל **לעמדתה של המתלוננת** כפי שזו הובאה והובעה בתסקירי שירות המבחן, לפיה בינה לבין הנאשם שררה מערכת יחסים עכורה, שבה הלה נהג כלפיה באלימות. עוד מסרה המתלוננת כי חרף האמור היא שבה לנהל עם הנאשם קשר זוגי לאחר האירוע שבמוקד כתב האישום בשל רצונה שלביתה יהיו דמויות הוריות חזקות ומתפקדות, ואולם הדבר לא צלח והיו בין השניים ארעים אלימים נוספים שכללו את מעורבותם של גורמי אכיפת החוק.

51. כאן יוער, שברי כי שירות המבחן הוא בעל מעמד מיוחד, החב חובת אמון לבית המשפט ותפקידו להביא בפניו את התמונה בכללותה (גם זו המרוחקת מכתב האישום), ובכלל זה את עמדת המתלוננת ואת הנזקים שנגרמו לה (תוך ששירות המבחן לא מחויב למסור את חומר הגלם עליו מבוסס התסקיר). נוכח תפקידו של השירות ותכליתו של התסקיר הנמסר לקראת גזירת הדין, הרי שהכללים החלים על התסקיר אינם כללים רגילים, כי אם בעיקר של

רלוונטיות המידע שלשמה נערך התסקיר (ראו והשוו, רע"פ 488/18 **סועאד נ' מדינת ישראל** (04.03.2018) וכן רע"פ 1021/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.12.2009)).

52. לאור כל אלו, בית המשפט לא יעצום עיניו אל מול אותו מידע שנמסר על ידי שירות המבחן מפיה של המתלוננת (כמבקשת ההגנה), ואולם הדבר יילקח בחשבון בזהירות הנדרשת, כאשר ברי כי האינטרס של המתלוננת אינו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא היא-קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו, דבריו של כב' השו' א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' אבו עסל** [פורסם בנבו] (17.06.2012); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי "**כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה**".

53. עוד ולמען שלמות התמונה יצוין כי לצד זאת מסרה המתלוננת, כי היא איננה חוששת מפניו של הנאשם, היא איננה חווה איומים מצדו והיא אף **הביעה את רצונה לסייע לנאשם והדגישה את חשיבותו היותו משולב בטיפול**.

54. **רביעית**, יש ליתן משקל לזמן שחלף, למעלה משלוש שנים וחצי מעת ביצוע העבירה על ידי הנאשם ועד היום. להתרשמותי, כיום עומד לפניי אדם "חדש", אשר מקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ובמשך הזמן שחלף מעת ביצוע העבירה לא נטען על ידי המאשימה כי הלה הסתבך עוד בפלילים (ראו והשוו דבריה של כב' השו' ד' ברק ארז בפסקה 15 בע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (01.04.2014)).

55. **חמישית**, מצאתי להעניק משקל ליתר מאפייניו האישיים של הנאשם, ובכלל זה לעובדה כי אין באמתחתו הרשעות קודמות כשלא לה יש להוסיף את העובדה כי הנאשם הודה בביצוע העבירה, נטל אחריות על מעשיו והביע עליהם חרטה וצער. מה עוד, שגם בחינת **הפרמטרים שהותו בפרשת כתב** על ידי המשנה לנשיא, כב' השו' ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הנאשם עומד ברובם ככולם. כך למשל, לא ניתן להתעלם מכך שזו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק ומכך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני; הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן הלה עשה בסופו של דבר; כנלמד מהאמור בתסקירי שירות המבחן, ישנו סיכון מסוים להישנות ביצוען של עבירות מצדו של הנאשם, ואולם, ניתן להסיק כי אותו סיכון הצטמצם ואף עשוי להצטמצם עוד יותר ככל שהנאשם ימשיך בהליך הטיפול. ולראייה, שירות המבחן התרשם כי הנאשם עורך פעולות ממשיות לעבר קידום והתפתחות עצמית, בין היתר באמצעות הקשר הטיפולי עם שירות המבחן, כשלהערכת השירות, התקדמותו של הנאשם בהליך הטיפולי מהווה עבורו גורם מפחית סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק. כן נתתי דעתי להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה היה בהליך המשפטי כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות בעתיד.

56. **ושישית**, ובאשר לחומרת העבירה, כזכור, הנאשם הורשע בעבירה של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם ולא יכול להיות חולק כי המדובר בעבירה שאין להקל בה ראש. עם זאת, לא שוכנעתי כי מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעתו של מבצע מבלוי לפגוע באינטרס הציבורי. לא אחת נמנעו בתי המשפט מלהרשיע נאשמים בעבירות דומות ואף חמורות יותר וכדי להיווכח בכך, ראו למשל, ת"פ (שלום טב') 10337-03-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (28.02.2016); ת"פ (שלום נת') 25773-03-21 **מדינת ישראל נ' ביבר** [פורסם בנבו] (21.03.2023); ת"פ (שלום נת') 23883-02-20 **מדינת ישראל נ' שדה** [פורסם בנבו] (06.09.2023); ת"פ (שלום חי') 48919-12-20 **מדינת ישראל נ' שרנדוב**

[פורסם בנבו] (20.09.2023); ת"פ (שלום ב"ש) 5505-11-21 **מדינת ישראל נ' אדרי** [פורסם בנבו]
[25.06.2023]; ות"פ (שלום רמ') 20571-04-20 **מדינת ישראל נ' סמאילוב** [פורסם בנבו] (22.12.2022).

57. לסיום ייאמר כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם ביד קשה בעבירות הפרת צווי בית המשפט קל וחומר כאשר הן מבוצעות בתוך המשפחה, לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם לא כל שכן עת עסקינן בנאשם צעיר בגילו באופן יחסי, איננה מלאכה קלה כלל ועיקר. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח לפתחי, בהתחשב בגילושל הנאשם כיום ובגילו בעת ביצוע העבירה, בחלוף הזמן, בעברו הפלילי הנקי ובכך שלא הסתבך עוד בפלילים, בעובדה כי הוא נוטל אחריות למעשיו ומביע עליהם חרטה כנה ולאור שיתוף הפעולה המלא שלו בהליך הטיפול במסגרת שירות המבחן - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם להסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ולהימנע מהכתמת עברו. בכך יהיה כדי למנוע צמצום אפשרויותיו, להשתלב בשוק העבודה, וליתן לו כוח נוסף להמשיך את דרכו השיקומית. לכל אלו אף יש להוסיף את התרשמותו של שירות המבחן ואת המלצתו להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, כאשר הנימוקים להמלצה זו נטועים בנכונותו של הנאשם להמשיך בהליך הטיפול ובהשלכות שעלולות להיות להרשעה על הנאשם לנוכח גילו הצעיר ובדגש על המישור התעסוקתי והלימודי.

58. **לאור כל האמור לעיל הנני נמנעת מלהרשיע את הנאשם ומשיתה עליו את העונשים הבאים:**

א. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע צו המבחן, ומשמעויות העדר שיתוף הפעולה. העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ב. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 7,500 שלא לעבור עבירה שבה הודה וזאת לתקופה של שנה מהיום.

ג. בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הכלכלי מצאתי להשית עליו פיצוי סמלי למתלוננת (ע"ת/1) בסך 500 ₪.

הפיצוי ישולם תוך 30 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

תשומת לב הנאשם כי החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו בגזר הדין.

ניתן יהיה לשלם את הפיצוי כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- במוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, כ"ז כסלו תשפ"ד, 10 דצמבר 2023, מעמד הצדדים.

הנאשם:

אני מתחייב שלא לעבור עבירה שבה הודיתי במשך שנה מהיום.

הובהר לי, כי ככל שאעבור עבירה שבה הודיתי במשך שנה מהיום אזי יושת עלי סך של 7,500 ₪.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירה כמפורט בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום כ"ז כסלו תשפ"ד, 10/12/2023 במעמד
הנוכחים.**

נגה שמואלי-מאייר, שופטת בכירה

הוקלד ע"י לירז ביטון.